

Ο ΔΩΡΗΤΗΣ

Από την Ελεάννα Λεγάκη

α) Η πραγματική ζωή κρύβει χαρά, αγάπη, στόχους, όνειρα, έρωτα, αλλά και πόνο, απογοήτευση, πίκρες, αγώνα .... αν λείπουν όλα αυτά τα συναισθήματα και οι ανατροπές, αν χαθεί η καρδιά και η ψυχή, η ελευθερία, ο αυθορμητισμός και η βούληση, τότε χάνεται το νόημα της ζωής και η ευτυχία... Ή μήπως όχι; Σε ποιες σκέψεις σε οδήγησε ο «δωρητής»; Μπορεί κατά τη γνώμη σου να υπάρξει ιδανική ζωή;

Ένας κόσμος τόσο γεμάτος και τόσο άδειος ταυτόχρονα! Γεμάτος χαρές, όμορφα και δυνατά συναισθήματα, όνειρα και στόχους. Πλημμυρισμένος από τις ομορφιές της φύσης, τις χαρές του κόσμου, τα όνειρα και τις ελπίδες των μικρών παιδιών. Κι όμως, τόσο άδειος την ίδια ακριβώς στιγμή. Ξεγυμνωμένος από ανθρωπιά και συναίσθημα, γεμάτος πόνους και πίκρες, απογοήτευση και άνισους αγώνες. Αυτό όμως ονομάζεται ζωή!

Πρέπει να παλέψεις σκληρά για να μπορέσεις να επιβιώσεις στον αγώνα με αντίπαλο αυτή, την ανίκητη πολλές φορές ζωή. Πρέπει να εναντιωθείς με τον ίδιο σου τον εαυτό. Να τον κοιτάξεις κατάματα και να απορήσεις: « Είμαι άραγε τόσο δυνατός για να παλέψω και να βγω νικητής σε αυτή τη δύσκολη μάχη; ». Θα έρθουν στιγμές που θα βρεθείς σε αδιέξοδο, θα νιώθεις πόνο και απογοήτευση. Κι όμως στο τέλος του δρόμου που θα επιλέξεις, θα δεις ένα αχνό φως. Κι όσο προχωράς θα γίνεται όλο και πιο δυνατό. Και πριν ακόμα φτάσεις στον προορισμό σου, το φως αυτό θα πλημμυρίσει την καρδιά σου και θα σε βοηθήσει να προχωρήσεις παρακάτω. Το φως αυτό ονομάζεται ελπίδα και όσο θα συντροφεύει τους ανθρώπους, θα υπάρχει ένας λόγος για να συνεχίζουμε παρακάτω, ακόμα και αν στο τέλος, τα πράγματα δεν εξελιχθούν όπως επιθυμούσαμε. Τουλάχιστον όμως θα έχουμε προσπαθήσει!

Χωρίς ανατροπές, η ζωή όλων μας θα ήταν η ίδια. Χωρίς συναισθήματα, χωρίς ελεύθερη βούληση, η ζωή μας δεν θα είχε κανένα απολύτως νόημα. Όλα τα συναισθήματα, ακόμα και αυτά που δεν μας αφήνουν να κοιμηθούμε τα βράδια, αυτά που φοβόμαστε να αντιμετωπίσουμε, ακόμα και αυτά αποτελούν πόνια στο περίπλοκο παιχνίδι της ζωής. Χωρίς αυτά δεν θα υπήρχε λόγος να ζούμε. Θα ξέραμε από την αρχή της ζωής μας, την κατάληξή μας. Θα το ξέραμε γιατί η ζωή όλων μας θα ήταν ακριβώς η ίδια. Η πορεία μας θα ήταν καθορισμένη και δεν θα μπορούσαμε να αλλάξουμε την παραμικρή λεπτομέρεια. Αν απουσιάζουν λοιπόν, όλα αυτά τα συναισθήματα και οι ανατροπές, αν χαθεί η καρδιά και η ψυχή, η ελευθερία, ο αυθορμητισμός και η ελεύθερη βούληση, τότε χάνεται και το πραγματικό νόημα της ζωής και η ευτυχία.

« Ιδανική ζωή ». Δύο λέξεις με πολύ βαθύ νόημα. Τι σημαίνει άραγε ιδανική; Αδύνατον να αποδοθεί η ερμηνεία. Για τον καθένα το ιδανικό είναι και διαφορετικό. Δεν ξέρω αν υπάρχει μια ιδανική ζωή για όλους τους ανθρώπους. Αυτό που μπορώ να πω με σιγουριά, είναι ότι ο καθένας πρέπει να προσπαθήσει σκληρά και να πολεμήσει με τους ίδιους του τους φόβους, για να καταφέρει να διαμορφώσει την ιδανική ζωή για εκείνον.

Σε αυτές τις σκέψεις με οδήγησε λοιπόν, « ο Δωρητής ». Ένα βιβλίο το οποίο με βοήθησε να καταλάβω την ανεκτίμητη αξία της ζωής. Όλα είναι μέρος ενός τεράστιου παιχνιδιού που ονομάζεται « Ζωή ». Την πορεία όμως, την καθορίζουμε κυρίως εμείς οι ίδιοι. Αν χαθεί λοιπόν, το νόημα της ζωής, η ζωή δεν θα έχει πια κανένα νόημα.

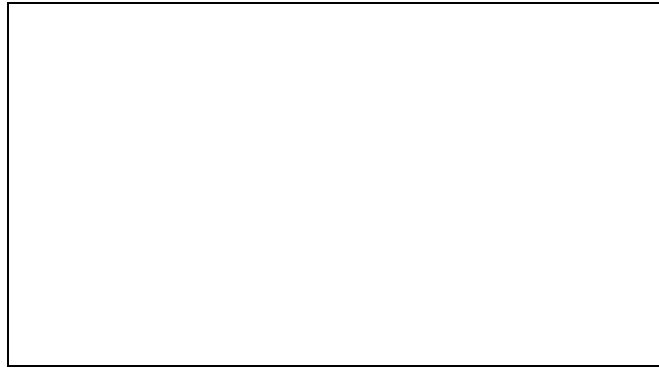

β) *Αν είχες τη δυνατότητα να «φτιάξεις» εσύ έναν ιδανικό κόσμο, πώς θα ήταν αυτός;*

Ένας ιδανικός κόσμος, είναι δύσκολο να σχηματιστεί. Για εμένα όμως, πάντα ήταν ξεκάθαρο! Πάντα τον είχα στο μυαλό μου ως «ο τέλειος κόσμος». Τα θεμέλιά του, θα ήταν χτισμένα πάνω σε μια μικρή λεξούλα. Όλος ο κόσμος θα στηριζόταν σ' αυτήν την μικρή, αλλά ίσως από τις πιο δυνατές λέξεις, με πραγματικό νόημα: την ΑΓΑΠΗ. Κανένας και τίποτα δεν θα μπορούσε να καταστρέψει τον κόσμο αυτό, γιατί όσο θα κυριαρχούσε η αγάπη, θα ήταν ανίκητος. Παντού θα υπήρχε η χαρά, θα χοροπηδούσε στις καρδιές των ανθρώπων και θα τις έκανε ξεχωριστές.

Όλοι θα είχαν στόχους. Στόχους οι οποίοι θα έκαναν τη ζωή τους να έχει νόημα. Θα έδιναν τα χρώματα του ουράνιου τόξου, στη μουντή ματιά των ανθρώπων και εκείνη θα εξαφανιζόταν. Θα τους έκαναν να προχωρήσουν παρακάτω, να προσπαθήσουν, να πέσουν αλλά να σηκωθούν ξανά, να αποτύχουν αλλά να κοιτάζουν την αποτυχία κατάματα και να την προσπεράσουν.

Όλοι στον κόσμο αυτό θα είχαν όνειρα. Όνειρα που θα τους κρατούσαν μια γλυκιά συντροφιά τα βράδια. Που θα τους έδιναν κουράγιο. Όνειρα τα οποία θα τους καθοδηγούσαν στο δύσβατο μονοπάτι της ζωής. Όνειρα όμως, που δεν θα ήταν απλά όνειρα. Όνειρα που θα προσπαθούσαν όλοι να τα κάνουν πραγματικότητα.

Θα υπήρχε όμως και μια μικρή ποσότητα πόνου και πίκρας. Θα υπήρχαν λίγα από τα συναισθήματα που μας κάνουν να φοβόμαστε. Θα υπήρχαν, γιατί χωρίς αυτά η ζωή δεν θα είχε νόημα. Αν δεν αποτυγχάναμε ποτέ, δεν θα είχαμε το κίνητρο να γίνουμε καλύτεροι. Όμως όλα αυτά θα βρίσκονταν σε μικρή ποσότητα, απλά για να δίνουν το πραγματικό νόημα, «το αλατοπίπερο», στη ζωή.

Αυτό που δεν θα υπήρχε στον ιδανικό κόσμο μου σίγουρα θα ήταν ο πόλεμος. Γιατί να πεθαίνουν άνθρωποι άδικα; Γιατί να υπάρχει μίσος, όταν μπορεί να υπάρχει αγάπη; Γιατί τα μάτια των μικρών παιδιών να αντικρίζουν την σκληρότητα του πολέμου, όταν το μόνο που χρειάζονται είναι αγάπη και τρυφερότητα; Ο πόλεμος λοιπόν, θα απουσίαζε από τον κόσμο μου, μαζί με τα δεινά που προκαλεί.

Δεν θα υπήρχε ούτε μίσος. Όλοι θα ήταν αγαπημένοι. Θα αντίκριζαν τον κόσμο με αληθινή αγάπη και ζεστασιά, χωρίς να προσποιούνται. Μπορώ να εκφράσω με σιγουριά ότι δεν θα υπήρχε πείνα, δεν θα υπήρχαν κοινωνικές ανισότητες. Όλοι θα ήταν ίσοι. Σίγουρα διαφορετικοί μεταξύ τους, αλλά ίσοι.

Στον ιδανικό κόσμο μου, ο καθένας μόνος του θα προσπαθούσε να διαμορφώσει την ιδανική ζωή για εκείνον. Θα υπήρχε παντού ελευθερία και ελεύθερη βούληση. Όλα θα ήταν όμορφα στον κόσμο αυτό. Οι άνθρωποι δεν θα χρησιμοποιούσαν προσωπεία. Θα πετούσαν τις μάσκες και κάτω από αυτές θα υπήρχαν χαμόγελα. Χαμόγελα αληθινά, που θα ζέσταιναν τον κόσμο. Έναν κόσμο πλημμυρισμένο με αγάπη. Έναν κόσμο ιδανικό αλλά ίσως ουτοπικό!